

Vendim nr. 51 datë 20.03.2024

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë, i përbërë nga:

Elsa Toska,	Kryesuese
Sonila Bejtja,	Anëtare
Genti Ibrahimimi,	Anëtar

në datën 20.03.2024 mori në shqyrtim paraprak kërkesën nr. 4 (A) 2024 të Regjistrit Themeltar, që i përket:

KËRKUES: **ARIF ÇELA**, përfaqësuar nga avokat Ardian Visha, me akt përfaqësimi, prokurë e posaçme, të lëshuar në prani të përfaqësuesve të Institucionit të Ekzekutimit të Dënimeve Penale “Burgu i Reçit”, Shkodër.

OBJEKTI: **Shfuqizimi i vendimeve nr. 137, datë 28.12.2018 të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda; nr. 29, datë 15.04.2019 të Gjykatës së Apelit për Krime të Rënda; nr. 00-2023-1456 (244), datë 19.09.2023 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.**

BAZA LIGJORE: **Nenet 42, 131, pika 1, shkronja “f”, 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, 142, pika 1, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (Kushtetuta); neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (KEDNJ); nenet 27, 71 dhe 71/a të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (ligji nr. 8577/2000).**

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese (*Kolegji*), pasi dëgjoi relatorin e çështjes Elsa Toska, shqyrtoi kërkesën, dokumentet shoqëruese, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Prokuroria pranë Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda ka dërguar për gjykim në këtë gjykatë çështjen që i përket procedimit penal nr. 281 të vitit 2015 në ngarkim të kërkuesit dhe të disa të bashkëpandehurve të tjerë, të akuzuar për kryerjen e veprës penale “Trafikimi i narkotikëve”, në bashkëpunim, të parashikuar nga nenet 283/a/2 dhe 25 të Kodit Penal (KP). Çështja është regjistruar në gjykatë në datën 20.07.2017.

2. Me vendimin nr. 56, datë 03.04.2018, Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda ka vendosur shpalljen e moskompetencës së saj për gjykimin e çështjes dhe dërgimin e akteve Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Kukës, si gjykatë kompetente nga pikëpamja lëndore dhe tokësore, ndërsa me vendimin nr. 82, datë 04.06.2018, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Kukës ka parashtruar mosmarrëveshjen e kompetencës në Gjykatën e Lartë.

3. Gjatë kohës që çështja e zgjidhjes së mosmarrëveshjes së kompetencës ishte në shqyrtim në Gjykatën e Lartë, me qëllim të rregullimit të problematikave të krijuara në praktikë si rrjedhojë e krijimit me ligj të gjykatave të posaçme, por mosfillimit ende të funksionimit të tyre, si dhe ndryshimeve të bëra në Kodin e Procedurës Penale (KPP) në lidhje me kompetencën e këtyre gjykatave, me vendimin njësuës nr. 13, datë 04.04.2018 (*vendimi njësuës nr. 13/2018*), Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë kanë njësuar praktikën gjyqësore, duke përcaktuar se çështjet e paraqitura në Gjykatën e Shkallës së Parë për Krime të Rënda përpara datës 01.08.2017, sipas kompetencës lëndore të listuar në nenin 75/a të KPP-së, të pandryshuar, bazuar në parimin kushtetues të vazhdimësisë së juridiksionit, kompetencës dhe gjyqtarit natyral, do të vazhdonin të gjykoreshin në këtë gjykatë edhe pas kësaj date, deri në momentin e krijimit të Gjykatës kundër Korrupsionit dhe Krimit të Organizuar. Ky rregull vlente edhe për çështjet në gjykim në gjykatat e zakonshme.

4. Në lidhje me mosmarrëveshjen e kompetencës së krijuar mes gjykatave për çështjen në ngarkim të kërkuesit dhe të disa të bashkëpandehurve të tjerë, me vendimin nr. 00-2018-260, datë 30.07.2018, Gjykata e Lartë ka vendosur zgjidhjen e saj, duke përcaktuar si kompetente Gjykatën e Shkallës së Parë për Krime të Rënda.

5. Pas kthimit të dosjes gjyqësore në Gjykatën e Shkallës së Parë për Krime të Rënda, me urdhrin nr. 181, datë 17.09.2018, kryetari i kësaj gjykate, bazuar në nenin 25 të ligjit nr. 98/2016 “Për organizimin e pushtetit gjyqësor në Republikën e Shqipërisë”, nenin 92 të këtij ligji, që referon në nenin 18 të ligjit nr. 9877, datë 18.02.2008 “Për organizimin e pushtetit

gjqësor në Republikën e Shqipërisë”, nenin 5 të vendimit nr. 238/1/a, datë 24.12.2008 të Këshillit të Lartë të Drejtësisë (KLD) “Për procedurat e ndarjes me short të çështjeve gjyqësore”, si dhe vendimin njësues nr. 13/2018 të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë, ka vendosur kalimin e çështjes të njëjtit trup gjykues që e kishte shqyrtuar fillimisht atë, duke vendosur për moskompetencën.

6. Në përfundim të gjyqimit të çështjes penale të themelit, me vendimin nr. 137, datë 28.12.2018, Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda ka vendosur deklarinimin fajtor të kërkuesit për veprën penale për të cilën është akuzuar dhe dënimin e tij me 10 vjet burgim. Kundër këtij vendimi kërkuesi ka ushtruar ankim.

7. Me vendimin nr. 29, datë 15.04.2019, Gjykata e Apelit për Krime të Rënda ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda, duke e gjetur atë në vlerësim të drejtë të fakteve dhe provave, si dhe në zbatim të drejtë të nenit 47 të KP-së, për sa i përket vlerësimit të kriterëve të përcaktuara nga kjo dispozitë në caktimin e dënimit. Kërkuesi ka ushtruar rekurs kundër këtij vendimi.

8. Me vendimin nr. 00-2023-1456 (244), datë 19.09.2023, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë ka vendosur lënien në fuqi të vendimit nr. 29, datë 15.04.2019 të Gjykatës së Apelit për Krime të Rënda.

9. Në datën 19.01.2024 kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (Gjykata) me ankim kushtetues individual, i cili pas plotësimit, sipas parashikimeve të nenit 27 të ligjit nr. 8577/2000, është regjistruar në datën 08.02.2024.

II

Pretendimet e kërkuesit

10. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmbledhur, ka parashtruar se i janë cenuar:

10.1. *Parimi i prezumimit të pafajësisë*, pasi provat e paraqitura nga organi i akuzës nuk provojnë fajësinë e tij përtej çdo dyshimi të arsyeshëm. Ato janë të tilla që krijojnë bindjen e padiskutueshme se kërkuesi e ka gjetur veten të përfshirë pa dijeninë dhe vullnetin e tij në një marrëdhënie që zhvillohej mes të tjerëve, për qëllime që nuk i dinte dhe nuk i interesonin. Bindja e gjykatave për kryerjen prej tij të veprës penale është mbështetur ekskluzivisht në përgjime bisedash ndërmjet të pandehurve të tjerë, të prezumuar bashkëpunëtorë në krim, në cenim të parimit procedural penal që asnjë provë nuk ka vlerë të paracaktuar. Vendimet gjyqësore nuk bindin përtej çdo dyshimi të arsyeshëm se me veprimet e tij ai ka kryer elementet e ndonjë vepre penale.

10.2. E drejta për proces të rregullt ligjor, në drejtim të parimit të gjykimit nga një gjykatë e paanshme, si rrjedhojë e parregullsive të shortimit për caktimin e trupit gjykues të çështjes në Gjykatën e Shkallës së Parë për Krime të Rënda. Ndonëse një pretendim i tillë nuk është parashtruar prej tij gjatë gjykimit të çështjes nga gjykatat e zakonshme, ai është parashtruar nga të bashkëpandehurit e tjerë. Po kështu, kryetari i Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda që ka shortuar çështjen në këtë gjykatë ka qenë njëkohësisht edhe relator i çështjes në Gjykatën e Lartë. Ndonëse nga ana e këtij gjyqtari nuk ka pasur sjellje që tregojnë paanshmëri subjektive, fakti që ka menaxhuar shortin ngre dyshime për paanshmërinë e tij. Rrëzimi i pretendimeve të ngritura në rekurs i bën këto dyshime edhe më evidente. Për rrjedhojë, në funksion të procesit të rregullt ligjor, kërkesa e këtij gjyqtari për heqjen dorë nga gjykimi i çështjes në Gjykatën e Lartë duhej pranuar.

III

Vlerësimi i Kolegjit

A. Për legjitimitimin e kërkuarit

11. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të ligjit nr. 8577/2000, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor, që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret e nenit 71/a të ligjit nr. 8577/2000, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës. Kriteret për pranueshmërinë e kërkesës janë kumulative, në kuptimin që mjafton mosplotësimi i njërit prej tyre që kërkuari të mos legjitimohet për vënien në lëvizje të gjykimit kushtetues.

12. Kërkuari, si individ, legjitimohet *ratione personae*, bazuar në nenet 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, pasi ka qenë palë në procesin gjyqësor ndaj të cilit ka ngritur pretendime në këtë Gjykatë dhe ka interes të drejtpërdrejtë në çështjen e parashtruar.

13. Lidhur me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, individi mund t’i drejtohet Gjykatës me ankim kushtetues individual vetëm pasi të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike efektive për mbrojtjen e të drejtave kushtetuese që ai pretendon se i janë cenuar. Mjetet ligjore konsiderohen të shteruara kur, në varësi të rrethanave të çështjes, rregullat procedurale nuk parashikojnë mjete të tjera ankimi. Ky rregull nënkupton jo vetëm që individi t’u jetë drejtuar të gjitha instancave të zakonshme, por edhe që të gjitha pretendimet që ngre në këtë Gjykatë t’i ketë paraqitur më parë në këto instanca, të paktën në substancë, duke respektuar kërkesat formale dhe afatet e parashikuara në ligjin procedural. Në kushtet kur kontrolli kushtetues ka një funksion *subsidiar*, ai mund të kërkohet vetëm për një vendim përfundimtar të çfarëdolloj forme që përmbyll procesin gjyqësor të themelit (*shih vendimet nr. 14, datë 21.06.2022; nr. 19, datë 07.07.2021; nr. 14, datë 11.03.2021 të Gjykatës Kushtetuese*).

14. Në rastin konkret, kërkuesi ka pretenduar cenimin e parimit të gjykatës së paanshme, për shkak të shortimit të çështjes nga kryetari i Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda të njëjtit trup gjykues që më parë kishte vendosur shpalljen e moskompetencës së kësaj gjykate dhe dërgimin e çështjes për kompetencë në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Kukës. Sipas kërkuesit, ndonëse nuk e ka parashtruar këtë pretendim gjatë gjykimit në gjykatat e zakonshme, ankim ose rekurs, ai është parashtruar nga të bashkëpandehurit e tjerë, për rrjedhojë vlen edhe në lidhje me të.

15. Kolegji thekson se neni 131, pika 1, shkronja “f”, i Kushtetutës parashikon detyrimin e individit që, përpara se t’i drejtohet Gjykatës, të shterojë mjetet juridike efektive në dispozicion dhe një detyrim i tillë nuk mund të shmanget me shpresën se një vendimmarrje pozitive e gjykatave ndaj njërit të bashkëpandehur do të vlejë njëlloj edhe ndaj tij. Në këtë kuptim, në rastin konkret, Kolegji çmon se, për sa i përket pretendimit për cenimin e parimit të gjykimit nga një gjykatë e paanshme, kërkuesi nuk ka shteruar mjetet juridike efektive në dispozicion përpara se t’i drejtohet Gjykatës.

16. Për sa i përket pretendimit për cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë, Kolegji vlerëson se kërkuesi i ka shteruar në formë e substancë mjetet e zakonshme të ankimit ndaj vendimeve të gjykatave më të ulëta. Për rrjedhojë, në lidhje me të ai nuk ka mjet tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave të tij kushtetuese përveç paraqitjes së ankimit kushtetues individual.

17. Kërkuesi legjitimohet edhe *ratione temporis*, në kuptim të përmbajtjes së nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të ligjit nr. 8577/2000, pasi vendimi më i fundit në kohë i kundërshtuar,

ai i Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, mban datën 19.09.2023, ndërsa kërkesa është paraqitur në këtë Gjykatë në datën 19.01.2024, pra brenda afatit ligjor 4-mujor.

18. Në lidhje me legjitimitimin *ratione materiae*, në kushtet kur pretendimi për cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor në drejtim të parimit të prezumimit të pafajësisë përfshihet në juridiksionin kushtetues, Kolegji çmon ta analizojë atë në vijim.

B. Për pretendimin e cenimit të parimit të prezumimit të pafajësisë

19. Kërkuesi ka pretenduar se provat e paraqitura nga organi i akuzës nuk provojnë fajësinë e tij përtej çdo dyshimi të arsyeshëm. Karakteri i tyre është i tillë që krijojnë bindjen e padiskutueshme se kërkuesi e ka gjetur veten të përfshirë pa dijeninë dhe vullnetin e tij në një marrëdhënie që zhvillohej mes të tjerëve, për qëllime që nuk i dinte dhe nuk i interesonin. Bindja e gjykatave për kryerjen prej tij të veprës penale është mbështetur ekskluzivisht në përgjime bisedash ndërmjet të pandehurve të tjerë, të prezumuar bashkëpunëtorë në krim, në cenim të parimit procedural penal që asnjë provë nuk ka vlerë të paracaktuar. Vendimet gjyqësore nuk bindin përtej çdo dyshimi të arsyeshëm se me veprimet e tij ai ka kryer elementet e ndonjë vepre penale.

20. Gjykata ka theksuar se prezumimi i pafajësisë është një nga elementet përbërëse të procesit të rregullt ligjor. Sipas nenit 30 të Kushtetutës, kushdo quhet i pafajshëm përderisa nuk i është provuar fajësia me vendim gjyqësor të formës së prerë. Gjykatat e zakonshme nuk duhet ta fillojnë procesin me bindjen se i pandehuri ka kryer krimin për të cilin akuzohet, se barra e provës i takon palës akuzuese, se çdo dyshim duhet të shkojë në favor të të pandehurit dhe se gjykata duhet ta mbështesë vendimin në prova të drejtpërdrejta dhe të tërthorta që duhet të provohen nga akuza. Gjykatat janë të detyruara të përcaktojnë faktet e çështjes, të rëndësishme për vlerësimin e përgjegjësisë ligjore të të akuzuarit, sa më qartë dhe saktë të jetë e mundur dhe nuk mund t'i paraqesin ato thjesht si aludime ose dyshime (*shih vendimet nr. 38, datë 12.07.2023; nr. 10, datë 12.04.2022; nr. 12, datë 24.04.2018 të Gjykatës Kushtetuese*).

21. Gjykata ka theksuar, gjithashtu, se sipas nenit 149 të KPP-së prova janë njoftimet për faktet e rrethanat që lidhen me veprën penale që merren prej burimeve të parashikuara në ligjin procedural penal, në përputhje me rregullat e caktuara prej tij dhe që shërbejnë për të vërtetuar kryerjen ose jo të veprës penale, pasojat e ardhura prej saj, fajësinë ose pafajësinë e të pandehurit dhe shkallën e përgjegjësisë së tij. Bazuar në nenin 152 të KPP-së, çmuarja e provave është përcaktimi i vërtetësisë dhe fuqisë provuese të tyre. Çdo provë i nënshtrohet shqyrtimit dhe nuk ka vlerë të paracaktuar dhe gjykata i çmon provat sipas bindjes së formuar

pas shqyrtimit të tyre në tërësi (*shih vendimet nr. 8, datë 19.03.2018; nr.9, datë 26.02.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

22. Në rastin konkret, Kolegji vëren se, sipas vendimit të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda, nga materialet hetimore dhe dëshmitë e dhëna nga punonjësit e policisë, ka rezultuar se në datën 14.10.2015, ora 23:00, patrulla e policisë e Komisarariatit të Policisë Has ka spikatur 3 automjete në distancë 10 metra nga njëra-tjetra, njëra prej të cilave drejtohej nga kërkuesi, tjetra nga shtetasi F.M., ndërsa ambulanca nga shtetasi V.L. dhe kishte si pasagjer shtetasin A.M. Automjetet kanë qenë duke lëvizur në drejtimin Krumë-Qafë Prush, dhe pas 15-20 minutash janë kthyer po të tria së bashku. Në kohën e afrimit të patrullës së policisë, ndërkohë që ambulanca ka vazhduar, kërkuesi dhe shtetasi F.M. kanë ndaluar automjetet e tyre. I marrë në pyetje, kërkuesi ka pranuar se kishte qenë shok ushtrie me shtetasin F.M., ndërsa për sa u përket personave në ambulancë është shprehur se nuk i njihte. Po kështu, ai është shprehur se priste djalin e tij që vinte nga Kosova. Në vijim, gjykata e shkallës së parë ka vënë në dukje se sipas materialit hetimor të policisë kosovare, në orën 02:00 të datës 15.10.2015 kërkuesi ka qenë duke udhëtuar si pasagjer me shtetasin kosovar L.P.M. përgjatë rrugës automobilistike të territorit kosovar, ku dhe është ndaluar nga policia kosovare, ndërsa automjetin e tij e kishte lënë në vendin ku kishte ndaluar fillimisht. Po kështu, vendi ku ishin kthyer automjetet përkonte me rrugë këmbësore, e cila kishte gjurmë të mbetura si rrjedhojë e shiut që kishte rënë, çka ka krijuar te punonjësit e policisë dyshime të arsyeshme për kryerjen e veprës penale “Trafikimi i narkotikëve”, shkak për të cilin këta të fundit kanë kërkuar ndihmën e policisë kosovare për të ndërhyrë në kapjen e autorëve dhe vendi ku policia kosovare ka gjetur thasët me lëndë narkotike ishte 2-2.5.3 km larg vendit ku ishin kthyer automjetet. I pyetur nga shefi i komisarariatit të policisë Has se ku po shkonte, kërkuesi është përgjigjur se kishte qenë në Gjakovë dhe kthehej në shtëpi dhe se kërkonte djalin. Ndërkohë, gjatë kontrollit të banesës, ditën e nesërme, ka rezultuar se djali i kërkuesit ishte brenda në shtëpi. I marrë në pyetje, i biri ka deklaruar se në datën 14.10.2015 ndodhej në Tiranë për një rast vdekjeje, më pas ka shkuar në Gjakovë për të takuar të dashurën, automjetin e ka parkuar përpara hyrjes së doganës në Qafë Prush, çelësat e automjetit ia ka lënë të atit dhe vetë ka shkuar në Gjakovë me automjet të rastit dhe nuk është regjistruar as nga pala shqiptare dhe as nga ajo kosovare. Po kështu, gjykata ka vënë në dukje faktin se sipas procesverbalit të këqyrjes së sistemit TIMS, ka rezultuar se kërkuesi ka dalë me automjet nga territori shqiptar në datën 14.10.2015, ora 23:20 dhe në datën 15.10.2015, ora 01:30, është ndaluar nga forcat e policisë kosovare së bashku me shtetasin L.P.M. Nga këqyrja e tabulateve telefonike të kërkuesit ka rezultuar se në datën 14.10.2015 ka komunikuar dy herë me shtetasin F.M., si dhe ka pasur 26 komunikime me këtë

shtetas gjatë periudhës 1-5 muaj përpara ngjarjes, ndërsa sipas përgjimeve ambientale gjatë kohës që është ndaluar në mjediset e Policisë Vendore Kukës kërkuesi ka pranuar kryerjen e veprës penale (*shih faqet 5-19 të vendimit nr. 137, datë 28.12.2018 të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda*).

23. Në përfundim të vlerësimit të provave direkte e indirekte dhe fakteve të çështjes, Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda ka vlerësuar se, në analizë tërësore të tyre, vërtetohej përtej çdo dyshimi të arsyeshëm pjesëmarrja e kërkuesit, në rolin e ndihmësit, në kryerjen e veprimeve për transportimin e lëndës narkotike të sekuestruar nga territori shqiptar në atë kosovar, duke konsumuar në këtë mënyrë elementet e veprës penale “Trafikimi i narkotikëve” në formën e eksportimit, të kryer në bashkëpunim, të parashikuar nga nenet 283/a dhe 25 të KP-së. Po sipas kësaj gjykate, në referim të vendimit unifikues nr. 4, datë 15.04.2011 të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë, nuk ishte e nevojshme që marrëveshja të ishte lidhur mes të gjithë bashkëpunëtorëve së bashku, mjaftonte që secili prej tyre të kishte dhënë kontribut në kryerjen e saj (*shih faqet 23-24 të vendimit nr. 137, datë 28.12.2018 të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda*).

24. Qëndrimi i gjykatës së shkallës së parë për fajësinë e kërkuesit është vlerësuar i drejtë nga Gjykata e Apelit për Krime të Rënda, me të njëjtat argumente, ndërsa Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë ka vlerësuar se gjykatat më të ulëta kanë çmuar provat dhe indiciet e konstatuara, të cilat janë analizuar drejt prej tyre. Sipas këtij kolegji, provat e marra janë shqyrtuar në një metodikë analitike, duke përcaktuar saktësisht secilën prej tyre dhe duke analizuar fuqinë provuese, sipas përcaktimit të nenit 152 të KPP-së, pra në mënyrën e leximit unitar dhe tërësor të të gjitha provave të mbledhura. Po kështu, pretendimet e parashtruara në rekurs ishin të njëjta me ato të paraqitura në gjykatën e apelit, për të cilat kërkuesi kishte marrë përgjigje nga kjo e fundit, ndërkohë që gjykata e apelit kishte zbatuar në mënyrë korrekte ligjin procedural për vlerësimin e provave, sipas nenit 152 të KPP-së, si dhe atë material, konkretisht nenet 283/a, 47, për individualizimin e dënimit të përshtatshëm të të gjykuarit, dhe 49 të KP-së, në lidhje me rrethanat lehtësuese të mundshme (*shih faqet 30-31, paragrafët 57-61, të vendimit nr. 00-2023-1456 (244), datë 19.09.2023 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë*).

25. Në analizë të vendimeve të gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, Kolegji vlerëson se pretendimet e kërkuesit për cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë janë marrë në shqyrtim nga gjykatat e zakonshme, duke dhënë përgjigje të arsyetuar në lidhje me to. Gjykata e shkallës së parë dhe ajo e apelit kanë pasqyruar provat mbi të cilat janë mbështetur për vendimmarrjet e tyre dhe, në lidhje me provat e paraqitura në gjykim, nuk rezulton që kërkuesi të ketë ngritur pretendime për pavlefshmërinë e tyre. Në këtë kuptim, Kolegji çmon

se përfundimi i arritur nga gjykatat e faktit për fajësinë e kërkuarit është rrjedhojë e vlerësimit të një sërë provash që rezultojnë ndaj tij dhe se ligjshmëria e vendimmarrjeve të këtyre gjykatave, e vlerësuar në vijim nga Gjykata e Lartë, duke u gjetur në përputhje me legjislacionin penal procedural dhe material, nuk paraqet problematikë në aspektin kushtetues, për rrjedhojë pretendimet e kërkuarit se në rastin e tij fajësia është mbështetur në një provë të vetme, konkretisht përgjimet mes të pandehurve të tjerë, dhe se ajo nuk është provuar përtej çdo dyshimi të arsyeshëm, janë haptazi të pabazuara.

26. Në përfundim, Kolegji vlerëson se kërkesa nuk plotëson kriteret ligjore për kalimin e saj për shqyrtim në seancë plenare.

PËR KËTO ARSYE,

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese, në bazë të neneve 31 dhe 31/a, pika 2, shkronja “e”, të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

V E N D O S I:

Moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare.